

3. neděle v mezidobí B

*Ved' mě ve své pravdě a uč mě,
neboť ty jsi Bůh, můj spasitel! (Žl 25,5)*

První čtení

Jonáš 3,1-5.10

Hospodin oslovil Jonáše: "Vstaň, jdi do velikého města Ninive a měj tam kázání, které ti ukládám." Jonáš tedy vstal a šel do Ninive podle Hospodinova rozkazu. Ninive bylo veliké město před Bohem, tři dny se jím muselo procházet. Jonáš začal procházet městem první den a volal: "Ještě čtyřicet dní, a Ninive bude vyvráceno!" Ninivští obyvatelé však uvěřili Bohu, vyhlásili půst, oblékli se do žíní, velcí i malí. Když Bůh viděl, co učinili, že změnili své hříšné chování, smiloval se a nepřivedl na ně zkázu, kterou jim hrozil.

Druhé čtení

1. Korintánům 7,29-31

Říkám, bratři a sestry, toto: Čas je krátký. Proto ti, kdo mají manželku, ať žijí, jako by ji neměli, a ti, kdo pláčou, jako by neplakali, a ti, kdo se radují, jako by se neradovali, a ti, kdo kupují, jako by jim nemělo zůstat nic, a ti, kdo užívají tohoto světa, jako by ho neužívali, neboť tento viditelný svět pomíjí.

Evangelium

Marek 1,14-20

Když byl Jan (Křtitel) uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a hlásal tam Boží evangelium: "Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obráťte se a věřte evangeliu!" Když šel podél Galilejského moře, uviděl Šimona a jeho bratra Ondřeje, jak loví v moři; byli totiž rybáři. Ježíš jim řekl: "Pojďte za mnou, a udělám z vás rybáře lidí!" Ihned nechali sítě a následovali ho. Když popošel o něco dále,

uviděl Zebedeova syna Jakuba a jeho bratra Jana, jak na lodi spravují sítě; a hned je povolal. Zanechali svého otce Zebedea s pomocníky na lodi a odešli za ním.

K zamyšlení

Ten, o kterém se tak v době adventní a o vánocích tak toužebně vyprávělo, vystupuje nyní osobně – Ježíš, Bůh, který se stal člověkem. A na začátku Jeho veřejného působení stojí "Boží evangelium" – Boží dobrá zpráva pro nás. Aby bylo zřetelné, že Ježíš sám je tou dobrou novinou, která byla Bohem přislíbena lidu. S vystoupením Ježíše, s jeho zvěstováním slova a činů, se stalo Boží království živým. Ježíš sám se stává prvním rybářem lidí, který se jich však nezmocňuje tvrdostí, neústupností, nedostatkem lásky, zkostnatělým vyznáním, ale zve je k sobě dobrotou a náklonností. Skrze to je také jeho volání k pokání a obrácení, se kterým se začleňuje do řad proroků, voláním radostným a ne tím, které vyhrožuje. Obrátit se znamená uvěřit radostné zvěsti a toto volání i s nejistotou a strachem, přesto s důvěrou následovat. Toto setkání s Ježíšem je v dnešním evangeliu pro čtyři lidi tak důrazné, že cítí: je čas oprostít se od vztahů, povolání a známého prostředí a vydat se na novou a zcela neznámou cestu. Na cestu, která je pomalu přivede k významu toho, co znamená zažívat Boží království ve vlastních životech a jak toto proměnit v požehnání i pro druhé. Jejich dary a schopnosti se ukazují v novém kontextu: zůstávají rybáři, ale stávají se z nich "rybáři lidí" – lidi, kteří se pro jiné stávají spásonosnými. Vystoupit ze známých životních souvislostí ve prospěch nového životního směru – mohu na sobě toto pociťovat jako pozvání "radostné zvěsti"? Mám důvěru, že existuje někdo, kdo ve mne vidí schopnost více možností, aniž bych mohl tušit nebo o tom vědět, který mne skrze tyto možnosti chce vést ke svobodě, nezávislosti a do prostoru? Nebo mám tak zažité životní souvislosti, které mi dávají jistotu domova a jistoty, že se neodvážím udělat krok po laně, aniž bych si nebyl jist, že je pode mnou síť? Pavel vidí nebezpečí v tom, že si světské věci osvojují podstatný význam, že přetvářejí pohled na opravdovou vnitřní svobodu. V jeho prvním dopise Korintským se pokouší lidem nabídnout životní postoj, který se na imaginárním pohledu konce života pokouší rozlišit to, co je a není důležité. Na konci svého života budeme muset zde zanechat mnoho z toho, co jsme vnímali jako podstatné pro osobní úspěch v životě. Proto je podstatné již během našeho života snažit se o jakýsi indiferentní postoj. Indiferentní, ne lhostejný postoj! Indiferencí se míní postoj, který různé životní zkušenosti jako manželství, svobodný stav, vlastnictví i chudobu, smutek i radost, smích i pláč... bez hodnocení, o které bychom měli více či méně usilovat, ale pouze jako o možnosti a cvičili se v postoji otevřenosti a důvěry v Boží plán, který má s každým/každou z nás. Žádný vnější požadavek nebo vnitřní rozpoložení nás nesmí omezovat, abychom náš život budovali směrem ke Kristu. Stačí, abychom si byli vědomi: Bůh si je vědom mého určení a obdarovává mne více možnostmi, než jsem si vědom, s jedinou podmínkou, že se mi podaří mu důvěřovat. To je opravdu "radostná zvěst"!